

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Vnde possit dignosci, an réuelatio priuata sit à Deo, ac proinde sufficiens pro eliciendo actu fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Constat 2. ex Concil. Trident. sess. 6. cap. 12. & can. 16. ubi docet & definit neminem posse esse certum certitudine fidei de sua gratia & finali perseuerantia, nisi per specialem Dei reuelationem; quibus verbis supponit assensum supernaturalem fidei posse sufficienter inniti reuelationi factæ à Deo alicui, tanquam priuatæ personæ.

Diximus in assertione; si reuelatio priuata tanquam diuinitus facta certò innotescat: & in eo præcipua versatur difficultas; quâ ratione scilicet possit certò innotescere reuelationem illam priuatam esse à Deo; de qua proinde sectione sequenti nobis agendum est.

Porro notandum est nos in hac sectione locutos esse tantum de ijs, quæ requiruntur ex parte obiecti ad aliquid credendum supernaturaliter: certum est enim, præter publicam reuelationem & externam Euangelij prædicationem, necessariam quoque esse in subiecto fidei, seu in persona credente internam gratiam excitantem & adiuuantem, vt supponimus ex tractatu de gratia.

SECTIO IV.

Vnde possit dignosci, an reuelatio priuata sit à Deo, ac proinde sufficiens pro elicendo actu fidei.

Sicut nemini dubium esse debet; quin aliquando Deus priuatis quibusdam personis res aliquas olim reuelauerit, & nunc etiam pro suo beneplacito reuelare possit; sic experientiâ nimis crebrâ compertum est, plurimas reuelationes, quas priuata personæ sibi factas prætendunt, varijs illusionibus & erroribus esse refertas; vnde Synesius epist. 54. ante duodecim secula conquestus est, multos tum temporis priuatos homines & etiam sacerdotes finxisse somnia pro reuelationibus.

Vt ergo veritas ab errore & illusionibus in hac materia dignosci possit, aliquas obseruationes ex probatissimis authoribus

thoribus collectas hic breuiter proponemus, quæ maximam cuius hac in re uicem afferre possunt.

Obseruandum igitur & qualis sit persona, quæ sibi factam esse reuelationem aliquam dicit; ac 1. num sit sancta in fide: quamuis enim Deus infidelium linguâ ad enunciandas aliquas veritates uti possit, & aliquando etiam usus sit: tamen, cum hoc rarissimè fecerit, & è contrâ demonstratissime talibus iusserit, & reuelationes falsas aut blasphemias & alijs impietatibus immixtas ipsis suggererit (ut testantur annales sacri in Manete, Montano, & pluribus a ijs hæresiarchis) meritò defectus veræ & sanctæ fidei in ea persona, cui fiunt reuelationes, maximam præbet rationem, non solum dubitandi, an tales reuelationes à Deo sint; sed etiam illas penitus repudiandi, tanquam à spiritu erroris & mendacij suggestas.

Videndum præterea, num fidei sinceritatem vitæ ac morum integritas virtutes quæ commendent, & præsertim humilitas; an è contrâ vitia & imperfectiones notabiles illam dehonestent: ideo non credendum superbis, ambitionis, carnalibus, impatientibus, odia exercentibus, alijs diffamantibus, vel pecunias hinc inde corradentibus; nec etiam hypocritis, qui singularia quædam affectatæ pietatis aut poenitentia signa per superiores minimè approbata ostentant. Hoc argumento usus est olim vnus ex antiquis patribus Apollonius nomine (ut refert Eusebius lib. 5. hist. Eccl. c. 17.) ad conuincendum falsitatis reuelationes & Prophetias Maximilla & Quintilla mulierum, quæ in secta Montanistarum primas partes tenebant; eo quod (ut refert hic author) essent pecunia cupida, foenus exercentes, tesseras & tabulis ludentes, deditæ choreis, & cultui corporis, & sumptuoso luxui vestimentorum. Certe Christus Dominus loquens de falsis Prophetis & docens, qua ratione à veris discerni possent, nihil aliud dixit Matth. 7. nisi: *A fructibus eorum cognoscetis eos.*

Consideranda est præterea corporis & animi constitutio in tali persona; an sit v. g. parum firma valetudo, aut quæ præferat redundantiam bilis atræ; an habitus corporis inedia;

inediā, vel insomnijs plas æquo sit deformatus; an cerebrum lasum sit; an imaginatio turbida, &c. Eiusmodi enim personis dæmon facillimè illudere & imponere potest, vt experientiā satis constat.

Non est etiam negligenda ætatis & sexus differentia: si enim ætas caduca sit, delirij periculum est: si puerilis, leuitatis & morbi imaginosi; quia (vt medici testantur) pueri sunt cerebro humidiorè & pleni vaporibus, ac proinde facili negotio commouentur.

Quod spectat ad sexum, certum est mulieres esse imbecilliores, abundare passionibus admodum acerbis & vehementibus; quare, quod à passione natum, id sæpe à veritate profectum putant; sunt etiam naturæ humidioris: humidum verò facilius commouetur, & varias impressiones recipit, ideo citiùs imaginantur: cumque minus ratione polleant, & minus habeant prudentiæ, facilius est dæmoni eas similitudine falsa & apparente deludere. Ea de causa notatur à quibusdam, paucas admodum in sacris paginis reperiri mulieres, quæ Prophetiæ dono prædita fuerint: & in historia Ecclesiastica refertur, plures mulieres imaginationibus suis tanquam reuelationibus à Deo immixtis adherentes, non solum se ipsas, sed & plures alios, & etiam viros quosdam eruditos in errorem induxisse. Testis est sui temporis doctissimus Tertullianus, qui dum visionibus & reuelationibus mulierularum confidit, in hæresim & varias absurditates turpissimè delapsus est.

Obseruandum 2. qualis sit ipsa reuelatio; an scilicet conformis sit sapientiæ illi, quæ de coelo est: talis autem erit, si (vt ait Gerson in tractatu de probatione spirituum) qualitates à S. Iacobo c. 3. enumeratas habuerit: si nimirum sit, pudica, demde pacifica, modesta, suasibilis, bonis consentiens, plena misericordiā & fructibus bonis. Videndum est igitur, an in ea reuelatione reperiatur aliquid oppositum veritati, & doctrinæ Christi Domini; an aliquid modestiæ, humilitati, charitati aut alijs virtutibus repugnans; an aliquid curiosum, inutile, aut lucrum aliquod & commo-

dum temporale tantummodo spectans; an reddat personam proprio iudicio vel propriae voluntati magis addictam, quae superiorum censuram aut refugiat, aut etiam contemnat: hæc enim indicia, & alia similia satis euincunt talem reuelationem à Deo esse non posse.

Præterea, quando in eiusmodi reuelatione suadentur aliqua, quæ bona & pia videntur, diligenter perpendendum est, num simul alia etiam uadeantur, quæ sint vana, inutilia, improba aut pietati aduersa; hæc est enim ars, quæ frequenter dæmon plures decipit. Vnde S. Arsenius (vt refert Metaphrastes in eius vita) monebat, vt cauermus, ne boni alicuius prætextu dæmon in mala nos impelleret.

Frequentia item nimia reuelationum merito illas suspectas reddere debet; neque enim Deus nisi maximis & grauissimis de causis aliquid reuelare solet: & quamuis ante Christi aduentum essent crebriores reuelationes, eò quod mundo tenebris errorum operto tunc essent necessariæ, vt illis quasi quibusdam faculis & luminaribus in illa nocte cecitas hominum inuaretur; at nunc exorto sole veritatis & diffusâ vndequaque Euangelij luce, cum minus necessariæ sint, rarius a Deo fieri solent.

Videndi sunt super hac materia præfatus Ioannes Gerson in dicto tractatu de probatione spirituum; S. Vincenius Ferrerius tractatu de vita spirituali cap. 11. & 12. Martinus Delrio lib. 4. Disquisit. magicarum cap. 1. quæst. 3. & alij plures, qui de hac re fusius egerunt.

SECTIO V.

An fidei diuina possit subesse falsum.

Huius quæstionis, quæ à S. Thoma & alijs Theologis communiter proponitur, resolutio lucem dabit varijs difficultatibus, quæ in materia fidei occurrere possunt; ideoque à nobis prætermitti non debuit. Duplex autem sensus illius esse potest; 1. an possit fidei subesse